

hij haalde haar uit de verpakking
ze was helemaal nieuw

zijn vingers wandelden over haar lijf en ze zuchtte waar hij
dat gewend was

ze zuchtte

en zijn armhaar leek te ontwaken
als smalle rugjes
uit een winterslaap

hij staarde

naar een jarenoude herinnering
gescheurd papier en lint aan haar voeten

en toch

was ze helemaal nieuw

Het gekke aan de ander niet aanraken is dat je wel precies weet hoe het voelt.

Hoe zacht het is. Zacht genoeg en ik twijfel over een vraagteken.

Zo intens dat je het daarna geen tweede keer meer kunt.

Je stelt de eerste keer uit. Het idee wint van het toekomstig gemis.

Je weet niet of de ander ook uitstelt of wacht.

Misschien wil zij het niet zo zacht.

Niet zo intens.

Ik wil hier geen vraagteken.

Je ploetert rond in het niet aanraken en je leeft in de fantasie van de aanraking.

Je lacht en schudt een hand. Een hand schudden is een niet aanraken, dat is enkel een begin of einde tekenen in beweging.

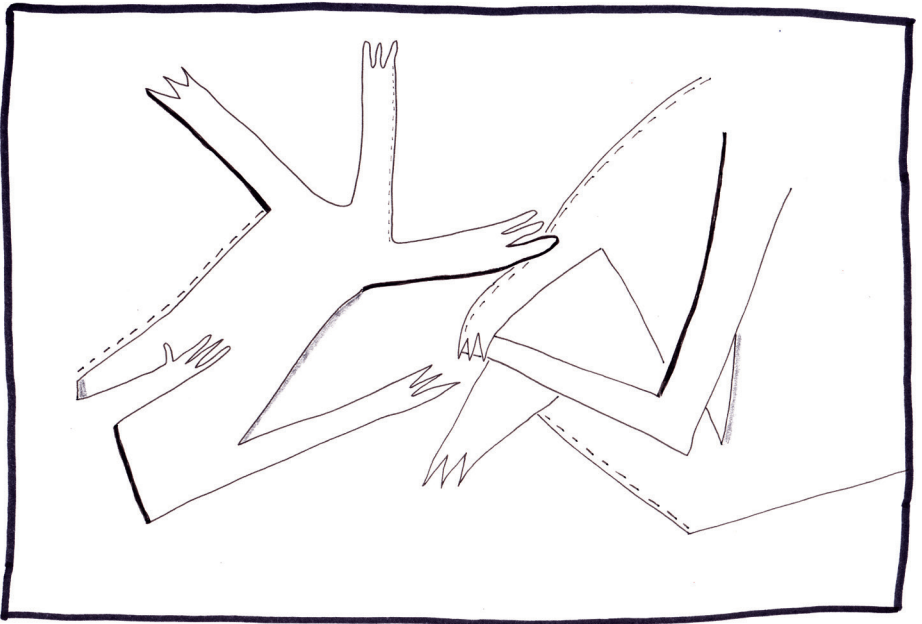
Schudden is een niet aanraken

en aanraken

en aanraken

je hoofd loopt er vol van en je glimlacht met vier ogen en het gekke aan de ander niet aanraken

is dat je het veel langer onthoudt.

VAN DIE ZETEL WEET HIJ NIKS AF

I

Hij kijkt gulzig wanneer de knoopjes van mijn jurk zich gewillig laten openglijden. Ik denk aan de zetel waar ik als kind in lag toen ik ziek was. Donkere, ruwe stof die je hele lijf tegenwerkte. Ik zou nu niet aan die zetel moeten denken. Hij glimlacht maar ik zie al een vertrouwde zweem van onzekerheid. Ik zou niet aan die zetel moeten denken. Zijn duimen glijden over mijn ribben en de stof schuurt, de kleur is donkerpaars en groen. Ik span op. Hij glimlacht nog steeds maar schudt zijn bovenlijf voor even van het mijne af, streelt door mijn haar tot alles weer als vlees aanvoelt. Hij probeert niet meer te doen alsof hij het niet begrijpt.

Ik vraag me af hoe lang het deze keer gaat duren.

Hoe lang

het deze keer

gaat duren

met de zetel.

II

‘Ik hoor nog te veel.’

Hij fronst.

‘Geluiden. Ik hoor nog te veel geluiden.’

Ik praat alsof ik vergeten ben mijn koptelefoon af te zetten.
Hij trekt een schouder op. Om mijn stem af te weren.
Het moet stiller.

‘Dat is omdat je net nog onder de mensen bent geweest.’

‘Dat mensen die wegvallen een luide stilte achterlaten zal ik wel al weten.’

Mijn eigen woorden bijt ik aan stukken terwijl ze uit mijn mond schieten.
Verscheur ze als een prooi waar ik niet eens zin in heb.
Hoe graag ik kwaad word om dingen waar hij niks aan kan doen.

Toch zegt hij sorry.

‘Ik weet het.’